

ΚΗΤΙΡ Ο
ΛΟΤΑΚΗΤΟΤ

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 20. Σεπτεμβρίου 8.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Δ. ΔΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΜΑΤΩΝ.

(Εκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότη, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.

Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς Κ.Κ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ <i>Πρωτεύουσῃ</i> κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> .	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν <i>Τουρκίᾳ</i> καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> τουρκικῆ λίρας.	4.
Διὰ τοὺς ἐν <i>Βλαχίᾳ</i> <i>προπληρωτέα</i> ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ <i>Γαλιῳ Πολιτείᾳ</i> <i>προπληρωτέα</i> λίρας ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιὲν καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἰπιθυμούντα, οἰονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῆν.

Ἐπίσης παντοῦδ' ὕλην γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐπιπέγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοῦδ' ἠδὲ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν, τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγελλομέν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιέν, εὗρισκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — *Le Journal pour Tous* — εἰς τόμον ὀλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ου, περιέχοντα 40 διαγράμματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὀρκίων εἰκονογραφίαν — καὶ τιμᾶται, δεμένον ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδελτον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἄλογον ἑκαττον ἀντίτυπον.

Ὅτις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὗρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει εἶχει δωρεάν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — *Le Journal pour Tous* —

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιέν, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότη τοῦ Ἀβδερῖτου.

ΔΥΟ ΝΥΚΤΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ.

ΓΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

Ἐισερχόμενός τις τοῦ Πειραιῶς τὸν λιμένα, βλέπει, ὅτι ἀριστέροθεν ἀνοίγεται μικρὸς ὀρμίσκος — Κάνθαρος — τὸ πάλαι καλούμενος ἐν τῇ δόξῃ του σήμερον ὅμως δὲν ἔχει ὄνομα, ὁ ἄμοιρος! διότι τῆς δόξης του τὰς ἡμέρας διευθύνουσι τῆς διαφθορᾶς τὰ εἰδεχθῆ σπέρματα καὶ τῆς μικρότητος τὰ ταπεινά γεννήματα

Ἐπὶ τοῦ δεξιῦ αὐτοῦ κέρατος σώζονται τῶν μακρῶν τειχῶν τὰ ἱστορικὰ εἰρεπία, τὰ μαρτυροῦντα σιωπηλῶς τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους τῆς μεγαλουργίας, ὅτε ὁ Ἑλληνικὸς νοῦς ἐμψυχάσθη καὶ ἡ χεὶρ ἐξετέλει πάραυτα. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ, τοῦ πρὸς τὸ πέλαγος ἐκτεινομένου, ἔστησαν οἱ νεώτεροι εἰς γελοῖαν ἀντιπαράθεσιν, πτωχὰς τινὰς καλύβας, ἐνθα καθορίζονται, οἱ ἀπὸ διάφορα ἐπιχόλερα μέρη κατευδοσόμενοι, ἐν οἷς καὶ ὁ ταπεινώτατος δούλος σας.

Λοιπὸν, εἰς τὴν μικρὰν μου ταύτην ἔρημον, κατ' ἔναντι ἔχων τὸ μυθικὸν Αἰγαῖον πέλαγος, ὅπισθεν τοῦ Πάρονηος τὰς τραχεῖας ἀκρορείας, δεξιόθεν τὴν ἔνδοξον Σαλαμίνα, ἀριστερόθεν τὸν διάσημον Πειραιᾶ, καὶ ἐνῶ τὸ πᾶν κοιτάζει περίξ καὶ ἡρεμεῖ, εἰς ἐμὲ ἐπέβληεν ἰδέα νὰ γράψω ἢ τολμηρότερον νὰ συγγράψω καὶ μὴ τὸν παντικόν! ὅστις τὴν στιγμὴν ταύτην πλανᾶται ὑπὸ τὴν τράπεζάν μου, συνάζων τὰ ψυχία τοῦ πρὸ μικροῦ γέφυματός μου, πρὶν εἰ ἀρχήσω ἡσθάνομην τὸ δύσκολον τοῦ ἔργου, διότι ἀνάθεμά το! δὲν ἐγεννήθη πειρητής, ἀλλὰ τί εἶπα — οἱ πρὸς οὐς σκοπῶ νὰ διαβιβάσω τὰς κατὰ πλοῦν πτωχὰς ἐντυπώσεις μου, χάριν ἐμοῦ τοῦλάχιστον, καὶ οὐχὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου, δὲν θέλουσι φανεῖ αὐστηροὶ ἐπικριταὶ — ἔπειτα δά, μία μικρὰ περιγραφή δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐμπνεύσεως νομίζω — οὐχ ἦπτον ὅμως ταλαντεύομαι πρὸς στιγμὴν, καὶ ἰδοὺ χωρὶς νὰ θέλω ἀναστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς ὡς ποιητῆς ἐμπνεόμενος, συσφίγγω τὰ χεῖλη σπασμοδικῶς καὶ χειρονομῶν πρὸς τὸν ἀέρα, ἐπικαλοῦμαι τοῦ ἐλικωνος τὴν Μοῦσαν, οὐχὶ τοῦ ἐλαδιωνος, τὴν κατὰ μῆνα Μάϊον ἄδουσαν, ἀλλὰ τὴν θεὰν διὰ νὰ γράψω, ὅτι

« Ἡδὺς πλὴν ἄστατος οὐρανὸς περιεκάλυπτε τὴν ἡμέραν τῆς 7ης Νοεμβρίου, ἔτους 1855 διαποικιλουμένην εἰς πᾶσαν ἀτμοσφαιρικὴν ἰδιοτροπίαν οὕτω, ὥστε ἐβλεπέ τις, ὡσεὶ ἐν μικρογραφίᾳ, τοῦ ἔτους τὰς διαφόρους ὥρας.

Ἦν ὡς ἡ τετάρτη τῆς ἐσπέρας, καὶ ἐγὼ πρὸ μιᾶς ἡδῆ ὥρας εὐρισκόμενος ἐντὸς παμμεγέθους ἀτμοκινήτου γαλλικοῦ, ὑπὸ πολλῶν καταιχόμην αἰσθημάτων καὶ ἔμενα κεχηνῶς ἐπὶ τοῦ προσπνέμου τείχους αὐτοῦ ἐπερειδόμενος ἔμενα καὶ ἐν ἐκστάσει, τῇ ἀληθείᾳ, ἐθεώρουν

της Κωνσταντινουπόλεως τὰ ἐξωτερικὰ θέλητρα, διότι ὁμολογητέον, ἐσωτερικᾶς καλλονᾶς ἢ τουρκόπολις αὐτὴ δὲν ἔχει, καὶ ὁ περιηγητὴς ἀποβαίνων ἐπὶ μιᾶς τῶν ἀκτῶν της, ἔνα συλλάβῃ, ὡς εἶπεν, τὸ ὁ ποῖον ἐν ἀπόψει ἐμόρφωσε πανόραμα, θλίβεται, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, δι' οὗ καὶ ὁ ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὸν ἄδην καταρρίφθεις ἄγγελος. . . . Ἐνῷ ὁ θεὸς ἰστάμεν θεατῆς, ἐθαύμαζα τὴν πλουσίαν φύσιν, καὶ τὰ ὄτα μου ἐβόμβουν ἐκ τῶν διαφόρων κρότων καὶ ποικίλων φωνῶν, οἱ δὲ ὀφθαλμοί μου ἐξεθαμβοῦντο εἰς τὴν ἀέναον τῶν θνητῶν κίνησιν καὶ τὴν πληθὺν τῶν κατὰ θάλασσαν ἐνάτμων διευθύνσεων, ὅσας ὁ μέγας πόλεμος ἐπροκάλεσεν ἐκεῖ, ὥστε ὁ μικρὸς νοῦς μου—ἐκαμὲ στάσιν—χανόμενος εἰς τὸ ἀπέραντον τοῦτο ἀνθρώπινον ὀρμητήριον, ἐνθα συνῆλθον αἱ ἐβδομήκοντα δύο φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ αἱ ἀλλόγλωσσοι. Ἐκεῖ τοῦ Εὐρωπαίου ὁ ἄχρισ πῖλος καὶ τὸ στενόχωρον πανταλῶνιον, ἀμιλλᾶται πρὸς τοῦ Πέρσου τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸν πυραμοσιδῆ πῖλον· ἐκεῖ τοῦ Ἑλλήνος ἡ λοζωτῆ καὶ εὐζωνος φουστανέλλα, τὸ ῥοδόχρουν κάλυμμα, διεγείρει τὴν ζηλοτυπίαν τῆς γραφικῆς τοῦ Ἀσιάτου κιθάρας, καὶ τῶν πλατέων ἀναζυρίδων τοῦ ἐκεῖ ὁ Ἰνδός, ἐκεῖ ὁ Ἄραψ, ἐκεῖ ὁ Μαμελοῦκος ἀνάμικτος εὐρίσκειται· ἐκεῖ ὁ ἄγριος καὶ ὁ πολιτισμένος, διότι ἐκεῖ τέλος, ἡ μαγικὴ τοῦ συμφέροντος βλάβδος κρατεῖ αὐτοὺς αἰχμαλώτους. Καὶ μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ πλοιοἰάρχου κράζασα—en route!—δὲν με ἐξίπνα, καὶ τῆς ἀτμοκινήτου μηχανῆς ὁ τάραχος δὲν με συνέφερον, ὦ! ἡ φαντασία μου πετώσα εἰς ὑψηλότερον τοῦ κύκλου της ὀρίζοντα, ἐπιστρέφουσα ἤθελε με εὖρει ἀεροβατοῦντα εἰς παραζάλην ἰδεῶν, καὶ τότε δὴ τότε μία στιγμή ἐλλείπετο. . . . Εὐτυχῶς ὁμως, συνῆλθα, καθ' ἣν στιγμήν ἡ λογικὴ μου δύναμις συνωμόττουσα μετὰ τῶν περὶ ἐμὲ νὰ με προδώσῃ προὔτιθετο. Ἀνέκυψα καὶ εἶδα, ὅτι παρακάμπτοντες τοῦ Κερατίου κόλπου τὴν ἐξοδον, κατ' ἐναντι εἶχομεν τὸ Σκούταρι, ὅπισθεν τὸν Γαλατᾶν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐθαύμαζα τὰς τρεῖς ἀπέραντους ταύτας πόλεις, αἵτινες διακλαδίζονται καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ Βοσπόρου εἰς τόσας ὑποδιαίρεσεις, μετὰ τὰ μολυβδοσκεπῆ καὶ σοβαρὰ τζαμία των καὶ τοὺς ὑψωτενεῖς μιναρῆς, μεθ' ὧν συνεχέοντο πανταχόσε τῶν ἠγυροβολημένων πλοίων οἱ ἰστοί.

Τῶν λοφίσκων ἢ ἀειθαλῆς χλοῦτης, τὰ ἐρυθρόλευκα καὶ πολυλάκις μελανὰ τῶν οἰκιῶν χρώματα, πρὸς δὲ τῆς ἐκτυλισσομένης θαλάσσης τὸ κάτοπτρον, ἐφ' οὗ διεχέοντο τὸ γλαυκὸν τοῦ οὐρανοῦ χρῶμα, κατέβλεγέ με, καὶ ὅλος ἐνθους ἔλεγα· μαγεῖα! καὶ δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ἂν εἶπη τις, ὅτι τὸ ἐξωτερικὸν τῆς Μεγαλοπόλεως ταύτης καριστᾷ τοῦ σύμπαντος τὴν ὠραιότεραν θέαν. Εἰς συμπλήρωμα δὲ τῆς ἐνδομύχου ταύτης ὁμολογίας μου, ἰδοὺ ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν του ὑπάρχων, διέχυνεν ἐρυθροῦν φῶς, καὶ προσέθετε νέα θέλητρα εἰς τὸν θεατὴν· διότι εἰς μυρίας ἀνταντακλάσεις, ἐπέτα ἐπὶ τῶν παρεπιπτόντων αὐτῷ ἀντικειμένων, ὡσεὶ ἐσπαρμένος χρυσός·—καὶ

τοῦτο εἶναι ἀλήθεια, διότι τὸ Σκούταρι ἐκλήθη ποτε Χρυσούπολις, ὑπόχλωμον διαχύνουσα φῶς ἐφ' ὅλης τῆς βορειοδυτικῆς ἀκτῆς.

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ ζωηρότης τοῦ φωτός ἐχάνατο, καθὼς ἐχάθη πᾶσα ἐλπίς ἀνακτήσεως τῆς διηραπαγμένης αὐτῆς περιουσίας τοῦ Ἑλληνος χριστιανοῦ, καὶ τότε ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἀσίας τὰ μέρη ἐβυθίζοντο εἰς ὀρίζοντα ζοφερόν, αἱ δὲ οἰκίαι καὶ οἱ τουρκοκασὶ με τοὺς δευτενεῖς ὀβελίσκους των, ἀφομοιοῦντο εἰς δάσος ἀπογεγυμνωμένων τῶν φύλλων καὶ τῆς ἰκμάδος του.

Ὁ ἥλιος ἔδυσε τέλος, καὶ ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐφεύγομεν, μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἐγκατελείπομεν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀδιόρατα βασίλεια. . . . Πλὴν, με συγχωρεῖτε, ἂν διακόπτωμ τὰς ῥομαντικότητας, σὰς εἶπω, ὅτι ὀλίγα μόνον νέρη ἀφῆκα νὰ πλανῶνται πρὸς τὴν ἀνατολήν, ἀφ' ὅπου χωρίεσσα σελήνη βραδέως προέβαινε, ὅτε κατέβην εἰς τὸ δεῖπνον, ὑπέκων οὐχὶ πλέον εἰς ἐνὸς κωδωνίσκου τὰ συνεχῆ προσακλιτήρια, ἀλλ' εἰς τῆς ἀθάδεστατῆς κοιλίας μου τὰς δ' αμαρτηρήσεις, ἧτις ἐφ' ὅσον ἐγὼ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀνέπνεον τὸν καθαρὸν ἀέρα, γευόμενος τὴν ὠραίαν ἐν τῇ ἰδανικότητι φύσιν· ἐκείνη ἡ λαίμαργος! ὡσφραϊνομένη τοῦ μαγειρίου τὴν καρυκευμένην κνίσσαν, ἧτις ἐβαλοσάμονε τὴν φεύγουσαν ἀτμοσφαῖραν, ἤρχησε νὰ ἐπαναστατῆ τῶν ἐντέρων τὰ τάγματα, ἐπὶ κεφαλῆς λογχοφόρον τὸν στόμαχον τάττουσα, καὶ ἰδοὺ γουργουρισμοί, κατακραυγαί, κεντήματα καὶ ὅσα ἄλλα τῆς πείνης παρακλόουθα συμπτώματα.—Κατῆλθα εἰς εὐρύχωρον αἴθουσαν διάχρυσον, κομφῶς πεποικιλμένην, καὶ κατάκοπος ὡς ἡμην ἐπιστρέφων ἀπὸ μακρὸν βαττολογιῶν περίπατον, ὠρκίσθην, εἰς τὴν θέαν τῆς παρακειμένης τραπέζης, νὰ τὴν γεμίσω ὡς ἄνθρωπος, μέχρι λάρυγγος.

Παρεκάθησα καὶ εἶναι ἀνάγκη, ὡς βλέπω, τρώγων νὰ σᾶς δώσω ἰδέαν τινὰ τῶν ὁμοτραπέζων μου, ἂν ὄχι ὅλων, διότι εἶμεθα ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα καὶ ὅλοι με διπλᾶς σειρᾶς ὀδόντων ὀπλισμένοι, καὶ ἀπὸ φόβον ἀνικανῶ νὰ τοὺς ἀνατενίσω· τοῦλάχιστον θέλω σὰς ἀπεικονίσει ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὸ ἡμερον ἦθος μοὶ ἐπέτρεψε καὶ παρετήρησα, ὅτι εἶχον τι, τὸ κοινὸν τὴν περιέργειαν, διὰ νὰ μὴν εἶπω τὴν συμπάθειαν ἢ ἀντιπάθειαν.

Ἄν ποτε εὐρέθητε εἰς πανήγυριν ἑλληνικὴν, ἔχετε ἰδέαν τῆς πολυαριθμοῦ τραπέζης ἡμῶν, ἐνθα ἐνῷ βασιλεύει ἄκρα σιωπῆ εἰς τοὺς με περῶνας καὶ κοχλιάρια ὀπλισμένους στίχους τῶν ὁμοτραπέζων, αἰφνης ὡς δι' ἤλεκτρισμοῦ ἀρχίζει τὸ χουλιανοκτύπημα, καὶ ἠχηρὸς διαχύνεται θόρυβος μέχρι περᾶτων τῆς τραπέζης· συσσυρισμός δὲ πολλὸς γίνεται ἀπὸ τὸ—οὐφφφφ—οὐφφφφ—τοῦ ῥοφουμένου ζωμοῦ, ἐξ οὗ ἐννοεῖται, εἶχα καὶ ἐγὼ τὴν μερίδα μου. Ἐνθυμηθεῖς μάλιστα τὴν παραγγελίαν τῆς νότας μου, ἧτις (ὁ θεὸς μακαρίσει τὴν ψυχὴν της) πάντα μοῦ ἔλεγε.—«Παιδί μου, γάχης τὴν εὐχὴν μου, τὸ ζουμι ζημιὰ δὲν ἔχει, ὅσο πιεῖτε καὶ τὰ ἴλο ρούφα»—ἀπεστράγγισα μὲ-

χει και τῆς τελευταίας βανίδος, τοῦ τριβλίου μου τὸ περιχόμενον.—
 Ἄλλ' ἐνῶ ἀκολουθῶν τὸ Ἰταλικὸν δικιτιτικόν—*doppo la manestra
 bevi vi o . . .*—ἐστράφη νὰ δοκιμάσω τὴν ἀλήθειαν τοῦ γνωμικοῦ
 εἰς τὸ ροδόχρου, τῆς φιάλης περιχόμενον, παρετήρησα μετ' ἀπορίας,
 ὅτι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον παραιτῶν τὸ κοχλιάριόν του, ἐξηκόντιζε
 πρὸς ἐμέ βλέμματα διερευνητικὰ—*μά κάτι ματιαις ἀηλιπισμέναις!*
 —ὥστε, διὰ νὰ εἰποῦμεν και τὴν ἀλήθειαν, τὰ ἐχρειάσθη, καθόσον μό-
 νος εὐρισκόμην μεταξὺ τριάκοντα ἐννέα ζένων τὴν φωνὴν καὶ τὴν φρέ-
 να, καὶ ἐν τῇ ἀμνηγία μου ἐστρεφόμην δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὅτε
 βλέπω ὀπισθὲν μου δύο ὑπέρτας προστοιμάζοντας μέγα πινάκιον
 εὐώδους καὶ ἀγνίζοντος φαγητοῦ.—*δόξα σοι ὁ θεὸς!*—τότε ἐνόησα,
 ὅτι δι' αὐτὸ καὶ οὐχὶ δι' ἐμέ ἐρρίπτοντο τὰ φαρμακερὰ ἐκεῖνα βλέμ-
 ματα, διότι ἅμα παρατεθέντος, ὅλοι ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ μετὰ ζέ-
 σεως.

Λοιπὸν ἐμπρός, ἐμυρμίρησα, καὶ ἐμπήξας μέχρι λαβίδος τὴν πε-
 ρώνην μου, ἀνέσυρα καὶ ἐγὼ ἐν μέγα καὶ θεόρατον τεμάχιον, *ΛΑΑΤΟ-
 ΠΕΠΕΡΟΒΟΥΤΥΡΟΚΑΡΥΚΕΥΜΕΝΟΝ*—ὅπερ ἤρχισα νὰ καταβροχ-
 θίζω εὐσυνείδητα. Πλὴν εἶπα τεμάχιον, χωρὶς νὰ προσθέσω ἄν κρέατος
 ἦτον ἢ ἐτέρας τινὸς οὐσίας. Φίλοι! ἄς μοι ἐπιτραπῇ νὰ σὰς εἶπω,
 ὅτι τοῦτο μόνος ὁ μάγειρος ἠδύνατο νὰ τὸ πιστοποιήσῃ ἐνόρκως· τὸ
 κατ' ἐμέ διηρηνόησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ συγκεχυμένως ἐβλεπα, ὅτι
 ἰχθὺς ἦτο, ἀλλ' ἔτρωγα καὶ ἐγευόμην κρέατος· ὥστε ἐπαθα ἐν τῇ
 ἀγνοίᾳ μου τὰ τοῦ αἰνίγματος.

Ἦτον ἄσπρο σὰν τυρὶ καὶ τυρὶ δὲν ἦτο·

Εἶχε φύλλα σὰν δένδρι καὶ δένδρι δὲν ἦτο.

Καὶ τὸ περιεργώτερον, μολοντί παρετέθησαν μέχρι ἔκτου φαγητοῦ
 ἐγὼ δύναμαι νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι ἤτρον μόνον, τυρὸν καὶ νωπὸν βούτυ-
 ρον ἔφαγα, διότι μόνα ταῦτα ἐγνώρησα. Μὴ σὰς φανῇ δὲ λίαν αὐ-
 θεντικὸν τὸ νὰ ἀποφαινῶμαι, ὅτι ἡ γαλλικὴ τράπεζα καλὴ εἶναι διὰ μό-
 νους τοὺς Γάλλους τοὺς ὡσεγομένους τὴν ποικιλίαν, διότι ἡ ὀσφρησις
 καὶ ἡ γεύσις μου ἐξεπαιδεύθησαν εἰς Ἑλληνικὴν τράπεζαν, ἥτις σοὶ
 προσφέρει τὸν ἰχθὺν, ἰχθὺν καὶ τὸ κρέας, κρέας μυροβολοῦν τὴν εὐά-
 ρεστον κνίσσαν του τὴν μέχρι γεύσεως πιστὴν· ἐνῶ τὰ ἄνοστα κα-
 ρυκεύματα μετὰ τὰ παντοειδῆ καὶ παγωμένα ἐμβάσματα ἢ ἐκχυλίσμα-
 τὰ των, ἐπαυξάνουσι, κατ' ἐμέ, τὴν δυσάρεστον ὁσμὴν τῶν σεσα-
 πειδῶν οὐσιῶν, τὰς ὁποίας διὰ τῆς μαγειρικῆς των τέχνης μεταβάλ-
 λουσι, καὶ τὸν μὲν βάτραχον σοὶ μεταμορφώνουσι εἰς ἄρτυγα τὸν
 δὲ ὄφιν εἰς ἐγγελυν.

Ἄλλὰ περὶ τὸ τέλος σχεδὸν εὐρισκόμεθα τοῦ γεύματος, διότι πα-
 ρετέθησαν τὰ διάφορα γλυκύσματα ἀπὸ *κολοκύνθι κόκκινον*, καὶ εἰ-
 σέτι δὲν σὰς εἶπον τίνες οἱ περὶ ἐμέ συγχωρητέος ὅμως, διότι, μὴ
 τὴν πείνα μου! δὲν ἐβλεπα· ἔπειτα τόσας συγκινήσεις ἔχει τις νὰ
 κατασιγάσῃ ἅμα στρωθῇ ἐνώπιον τραπέζης πολυαριθμοῦ, καὶ μάλιστα
 νὰ πεινᾷ, ὥστε λησμονεῖ τί περὶ αὐτὸν συμβαίνει.—Ἦδη ἀκούσατε!

Κατ' ἐναντί μου ἔχω ἓνα μὲ χρυσοκέντητον στολὴν ἡμιστρατιω-
 τικὴν, καὶ ἂν καλῶς μαντεύω ἐντὸς δύο δακτύλων οἴνου, φέρει
 στολὴν ἀρχιατροῦ.—Ἄλλ' ὁ καλὸς μου Γάλλος, ἔχει ἦθος κρεουργοῦ
 μᾶλλον ἢ ἱατροῦ. Ἀνάστημα μέγα, ὡς τοῦ Γολιάθ καὶ σῶμα τετρα-
 πλοῦν, φέρει ἐπὶ δύο ἀτλαντίων ὤμων κεφαλὴν μικρὰν μὲ στενόχω-
 ρον μέτωπον, ὅπερ συνήθως προδίδει μικρόνοιαν· διότι τὸ μέτωπον,
 κατὰ τοὺς κρανιοσκόπους, εἶναι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ κάτωπτρον τοῦ
 νοῦς, καὶ οἱ αἰμόπληκτοι ὀφθαλμοὶ τοῦ φίλου μου δὲν κατέφαινον
 ὀξύνουσιαν καὶ μάλιστα Ἰατρικὴν.—Ἦθελα βλασφημήσει δὲ ἂν ἔλεγα, ὅτι
 τὸ ἀπεικόνισμα αὐτοῦ εἶναι ὁ τύπος τοῦ Γάλλου, διότι οἱ Γάλλοι ἀ-
 ναλόγως τῆς τάξεως εἰς ἣν ἀνήκουσιν ἔχουν τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὰς
 γνώσεις ποικίλας, γενικῶς δὲ τὸ λογοδαίδαλον πνευμά των καὶ ἡ τε-
 τριμμένη μέχρι ἀδολεσχίας γλώσσα των θέλγει· ἀλλὰ δὲν προσκρούω,
 νομίζω, ἂν σὰς περιγράψω τὸ πιστὸν ἀπεικόνισμα τοῦ ἐνώπιόν μου,
 ἐπομένως ἢ φυσιογνωμία τοῦ ἱατροῦ αὐτοῦ δὲν μοῦ ἐκίνησε τὴν συμ-
 πάθειαν, καθόσον εἰς συμπλήρωμα τῆς κακῆς παρουσίας του, ἔφερε
 κατὰ πρόσωπον καὶ ἐλαφρὰς μεν ἀλλ' ἐλαττωματικὰς πληγὰς, τὰς ὀ-
 ποίας (εἰρήσθω ἐν παρενθέσει) ἐκέρδισε μετὰ τοῦ βαθμοῦ του, περι-
 ποιούμενος τοὺς ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ μαχομένους. ἐγὼ δὲ,
 ἂν μὲ ἐρωτήσετε, θέλω ὁ ἱατρὸς νὰ ἔχη μορφήν καὶ ψυχὴν Ἰωσήφ,
 νὰ ἐκλύῃ τὴν πίστιν καὶ οὐχὶ τὴν ἀντιπάθειαν τοῦ ἀσθενοῦς—καὶ
 ὑπὲρ ἐμοῦ δὰ, πιστεύω, ὅτι ἔχω καὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων τὰς εὐαι-
 σθήτους, ἀλλ' ἀτυχῶς φιλασθένους κυρίας. . . . πλὴν ἀφίνω τὸν ἄνθρω-
 πον νὰ τρώγῃ καὶ νὰ ρουφᾷ, διότι βλέπω, ὅτι ἀμφοτέρω τὸν εὐχα-
 ριστοῦσι, καὶ ἀτενίζω μετὰ σεβασμοῦ ἐπὶ τὸν πρὸς τὰ ἀριστερά του,
 βλέπω, ὅτι παράδοξος σύμπτωσης συνεκάθησε τὸν ἱατρὸν τοῦ σώ-
 ματος μετὰ τοῦ ἱατροῦ τῆς ψυχῆς, διότι ὁ περὶ οὐ θὰ σὰς εἶπω, εἶ-
 ναι εἰς ἐξ' ἐκείνων πρὸς οὓς ἐδόθη θρησκευτικῶς μόνον νὰ φέρωσι τὸ
 γλυκὺ τοῦ πατρὸς ὄνομα, ἂν καὶ—*con rispetto parlando*—δὲν ἦ-
 το σφάλμα του, ἂν ἔφερε τοῦτο θρησκευτικῶς πάντοτε. Ὁ Θεὸς ἄς μοῦ
 συγχωρήσῃ· ἀλλὰ μὴ γὰρ πταίω ἐγὼ, ἂν πιστὸν δίδω ἀπεικόνισμα εὐ-
 ρητε, ὅτι καὶ τούτου τὸ ἐπάγγελμα ὅπως καὶ τοῦ πρώτου δὲν συνάδει
 μὲ τὰς ὁποίας αἱ χαρακτηριστικὰ φυσιογνωμίαι των διεγείρουσιν ἐν-
 τυπώσεις; μὰ τὸν ζυρισμένον του μύστακα! ποσῶς δὲν πταίω· λαμ-
 θάνω δὲ τὸ ἀληθές· τοῦτο παρομοίωμα, ἔνα εἶπω, ὅτι ὅσα συκοφαν-
 τοῦσι τὴν πατρίδα μας τὴν πτωχὴν, *συμβαίρουσι, βλέπετε, καὶ εἰς
 Παρισίους.*

Λοιπὸν, ὁ παρὰ τὸν ἱατρὸν, εἶναι ἀνὴρ μετρίου ἀναστήματος, λει-
 πόσαρκος, ἔχει χρῶμα νεκροῦ, οὐχὶ ὅτι ἀσθενῶν ἢ δοκιμάζων ἑαυ-
 τὸν ἀπέναντι τῶν πειρασμῶν ἀπέκτησε τοῦτο—*pas si bete*—τοῦ-
 ναντίον ἐκαλύπτετο ἐκ τῶν φύσει ἀχρείων ἐκείνων χρωμάτων, ἅτινα
 διαχυνόμενα μέχρι τριχὸς παριστῶσι διαφανῆ ἀγγεῖα πλήρη ἰοῦ, ἀ-
 ποστάζοντος ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν λεπτοφυῶν χειλέων καὶ τῆς δεξιάς ρι-
 νός των, καὶ οὐ μόνον ἀπὸ ὀφθαλμοῦς δύο μικροῦς καὶ στρογγύ-

λους, τῶν ὑποίων τὸ μέλαν βάφεται εἰς αἰμόμικτον δοξίζοντα, ἐρρίπτετο βλέμμα ψυχρὸν ὡς τοῦ ὄφραος, ἀλλὰ καὶ ἡ γλῶσσα του πικρὰ ὡς τῆς ἐχίδνης, ἀδιακόπως λειχομένη, ἔσπερνε τὰ σοφὰ ῥητὰ τοῦ Ἰησοῦτισμοῦ μετέχνην καὶ δόξιναιαν πονηροῦ ζώου.

Δοξάζω τὴν ἀγιοσύνην του! πλὴν ἄς μοι ἐπιτραπῆ νὰ εἶπω, ὅτι ἂν παρόμοιον πρόσωπον παρίστατο εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς μου, διὰ νὰ μοι συστήσῃ τὴν γαλήνην ἣν ἀπαιτεῖ ἡ σκληρὰ ἐκείνη στιγμή, καθ' ἣν τὸ πνεῦμα διαλύει τὸν μετὰ τοῦ ἀργίλου δεσμόν του καὶ ἀπέρχεται ὦ, μὰ τὰς ἁμαρτίας μου! ὁ πατεράγιος αὐτὸς μετὰ ὅσα καὶ ἂν ἔφερε κρεμάμενα ἐπὶ τοῦ στήθους του σταυρῶν ἀπεικονίσματα, κακὴν ἰδέαν ἤθελε μοι δώσει τοῦ ὁποίου μοι συνίστα Παραδείσου· καὶ ἐνῶ τὰς πύλας αὐτοῦ μοι ἤνοιγε διὰ τῶν εὐχῶν του, ἐγὼ ἤθελα προτιμῆσαι νὰ κολασθῶ, στέλλων αὐτὸν εἰς τὸν διάβολον ἢ νὰ λάβω τοῦ διαβόλου τὴν εὐχὴν

Τὸν ἀφίνω λοιπὸν εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ θεοῦ, ὅστις ἐλπίζω νὰ με χωρήσῃ ἂν ἐβλασφήμησα ἕναν Ἰωσοῦτιν τοῦ 19ου αἰῶνος, καὶ στρέψω εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν θεληγῆτρων τῆς κατόπιν ἐρχομένης Ἀγγλίδος, ὡραίας τῆ ἀληθείας!

Λευκὴ ὡς Ἀγγλὶς, μόνον ἐρύθημα τὸ τῆς αἰδοῦς καθωραΐζει τὸ παρθενικὸν πρόσωπόν της, ὅπερ ἐπηΐζανον τοῦ Ἰησοῦτου αἰ συνεχεῖς ἐπερωτήσεις καὶ τοῦ πίθηκος τὰ πικράτολμα βλέμματα ὑπὸ τὴν ἐπίρροϊαν ἐνὸς ἀκράτου ποτηρίου πάντοτε· ἀλλὰ μήγαρ εἶχε καὶ ἄδικον ὁ ταλαίπωρος! τίς ἐνατενίζων τὴν ὡραιότητα δὲν τὴν θαυμάζει;— Ἐπομένως καὶ ἡ Ἀγγλὶς μου δὲν ἦτο ψυχρὰ ὡς τὸ κλίμα τῆς Πατρίδος της· διότι μελανοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ πρόσωπον κρινόλευκον, περιστερόμενον ὑπὸ κόμης ὀλοχρύσου καὶ στιλπνῆς, ἐπρόδιδον τὴν γυναῖκα, καὶ συνάμα τὴν παρθένον, ἥτις δὲν ἔχει τόσον πνεῦμα, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ καρδίαν, καθὼς οὔτε τόσην πάλιν καρδίαν, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ πνεῦμα εὐαισθησίας· δηλαδὴ ὑπῆρχεν ἐν ἑαυτῇ κράμα θελκτικῆς καλλονῆς, καὶ ἂν ποτε τολμητίας τις, ἐργολάβος βέβαια, ἠτένιζεν ἐπ' αὐτῆς, εὕρισκεν, ὅτι ἐνῶ τὸ βλέμμα της ἐρρίπτετο εὐθὺς πρὸς τὰ κάτω, τὰ χεῖλη ἦσαν κοράλλινα καὶ τὸ στήθος της ἐπαλλεν ἀνθηρὰ ὑπὸ τὴν στενόχωρον στηθοδέσμην της.

Μειδιᾷ θελκτικώτατα πρὸς τινὰ συμπολίτην της, ἄνδρα μακρῦσκελον καὶ λευκὸν ὡς σκώληκα, ἐξέχοντα ὡς δύο πῆχεις ὑπὲρ τὴν τράπεζαν καὶ ἀκίνητον ὡς ἄγαλμα ξύλινον· ἂν δέ ποτε ἐκινεῖτο διὰ νὰ προσφέρῃ ὀπώραν τινὰ ἢ ἠδυσμά τι πρὸς τὴν κόρην, αἱ κομψαὶ διαθρύψεις του, ἦσαν ὅμοιοι τῶν εὐλυγίστων κινήσεων τοῦ ἀνευ ἰσίων στρεφομένου ἀνεμομύλου. Ἡ κόρη χαριεντίζεται μετ' αὐτοῦ τολμηρὰ, πλὴν ἀθωότατα, ὡς παρθένος Ἀγγλὶς, τῆς ὁποίας τὰ πάτρια ἔθιμα ἐπιτρέπουσιν εἶδος τι ἐλευθερίας ἀκαταλήπτου πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀντιθέτου τῆς αὐστηρότητος τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν, πρὸς ἃς μόνον τὸ οἰκουρεῖν ἔξεστι.

Παρακάθητο δὲ καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὅστις εἶναι ἐκ τῶν Γεροῶν-

γλῶν ἐκειῶν, οἵτινες αὐτοχειριάζονται, ἂν ποτε τοῖς ἐλλείψῃ τὸ ροσμπίφ καὶ τὰ πνευματώδη ποτά. Καὶ τοι στουπὶ, ρουφᾷ ὁ φίλος· καὶ ἐνῶ δὲν βλέπει τὴν μύτη του, ἔχει ἦθος ἐμβρυθῆς, ἀνδρὸς ζητούντος νὰ καταμετρήσῃ διὰ τῆς γλώσσης καὶ τοῦ λάρυγγος, τὸ ἐμβασδὸν μιᾶς φιάλης πλήρους μπράντ· ἀλλὰ πρὶν εἰ κατορθώσῃ τοῦτο, σχεδὸν ἀπεκοιμήθη, ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐνῶ ὄλοι ἠγέρθημεν, αὐτὸς μόνος πρυνῆς ἐπὶ τῶν χειρῶν του, ἔρεγγεν, ὄνειρευόμενος ἴσως, ὅτι ἐγεύετο πνευματώδης ποτὸν νέας κατασκευῆς· ἀνεγείρετο δὲ ἐνίοτε, ἦνοιγεν ὀφθαλμοὺς δύο πυρίνους, ἐπρότεινε ἀμυντικῶς τοὺς γρόνθους του πρὸς τὸν ἀέρα, ὡς καλὸς πυγμομάχος, καὶ καρυβαρῶν ἐπανέπιπτε, συσφίγγων τὴν φιάλην του μέχρι θραύσεως, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ τῷ τὴν ἀφαιρέσωσιν. Οἱ ὀλίγοι παρυσυρισκόμενοι ἐκεῖ Ἀγγλοὶ ἴσως, ἐφθόνουν τὴν εὐδαιμονίαν του, πλὴν κάθε πόθος ἐκαλύπτετο ὑπὸ τὰς ψυχρὰς ἐκείνας φυσιογνωμίας, καὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἠδιαφόρουν· μόνον δὲ οἱ φιλοσκοῦπται Γάλλοι ἐκάγχαζον εἰς πᾶσαν χειρονομίαν ἐκείνου, ῥίπτοντες ἐνίοτε βλέμματα τιμωρίας ἐπὶ τῆς θυγατρὸς, διὰ τοῦ πατρὸς τὰ ἐλαττώματα. Εἰς ἄλλην τινὰ περίστασιν, βεβαίως αἷμα ἠθελε χυθῆ πολλὸν εἰς ἐπιμόνους μονομαχίας διὰ τὰ θαρβᾶλλέα ταῦτα σκώμματα, ἀλλ' οἱ παρόντες ἦσαν σύμμαχοι, καὶ ἐπομένως ἐπέστρεφον ἀπὸ πόλεμον μακρὸν καὶ αἱματηρὸν σφόδρα, ὥστε ὀλίγον τοῖς ἔμμενε πλέον αἷμα νὰ χύσῃσι καὶ ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς λεγομένης τιμῆς τοῦ ὄντινος Ὅπως δ' ἂν ἦν, ἐνοκκινίζον καὶ ἐξεκοκκινίζον, οἱ καλοὶ σου Ἀγγλοὶ, ὡς ἐψημένοι καραβίδες ἐντὸς τῶν ἐρυθρῶν ἐνδυμάτων των, χωρὶς νὰ φαίνωνται, ὅτι προσέχῃσι μάλιστα. Κατεφαίνετο ὅμως, ὅτι οἱ καθ' ὅλα ἀλλόκοτοι αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶναι λεπτότεροι εἰς τὴν συμπεριφορὰν των, καὶ δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐπιφωνήσω ἐνταῦθα τὸ τοῦ Βερανζέρου

—Quoique leurs chapeaux soient bien laids·

God—dam! moi j'aime les Anglais.

Ils ont un si bon caractere!

Comme ils sont polis.

ἐνῶ οἱ Γάλλοι σου εἶναι ζωηρότεροι. . . τοὺς ἀγαπᾷ ὅμως ἐπίσης, ἂν καὶ ἀμφοτέρω κατέχουσιν ἐπιδεικτικῶς τὸν Πειραιᾶ μας.

Ἀρκεῖ, δὲν ἔχω ἐπὶ τίνᾳ νὰ κρανιοσκοπήσω πάντες ἀπεσύρθησαν πλὴν ἐμοῦ καὶ δύο Γερμανῶν, οἵτινες μοῦ κατετρόπησαν τῆς ἀκοῆς μου τὸ τύμπανον, φιλονεικούντες ἐπὶ δύο κατὰ συνέχειαν ὥρας ἐνώπιον τοῦ καπνοῦ τῆς πίππας των, ἂν τελοσπάντων μετὰ τὴν εἰρήνην ἢ Αὐστρία θὰ ἀπαιτήσῃ ὡς ἕνα ὄρον τοῦ—Χάτι γουμαγιούν—νὰ μὴ νοθεύεται ἡ μύρα εἰς τὰ τουρκικὰ κράτη· καὶ αἱ πατᾶται νὰ ἦναι ὑποχρεωτικαὶ κατὰ τὴν μελετωμένην συνθήκην καὶ εἰς τοὺς Ῥώσους· τοὺς ἀφίνω ὅμως, ἀφοῦ δὲν θέλουν νὰ ἀφήσουν τὴν τράπεζαν,

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΗΣ ΤΟ ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ.

(*Αφιερῶται τῇ δωρητρίᾳ.*)

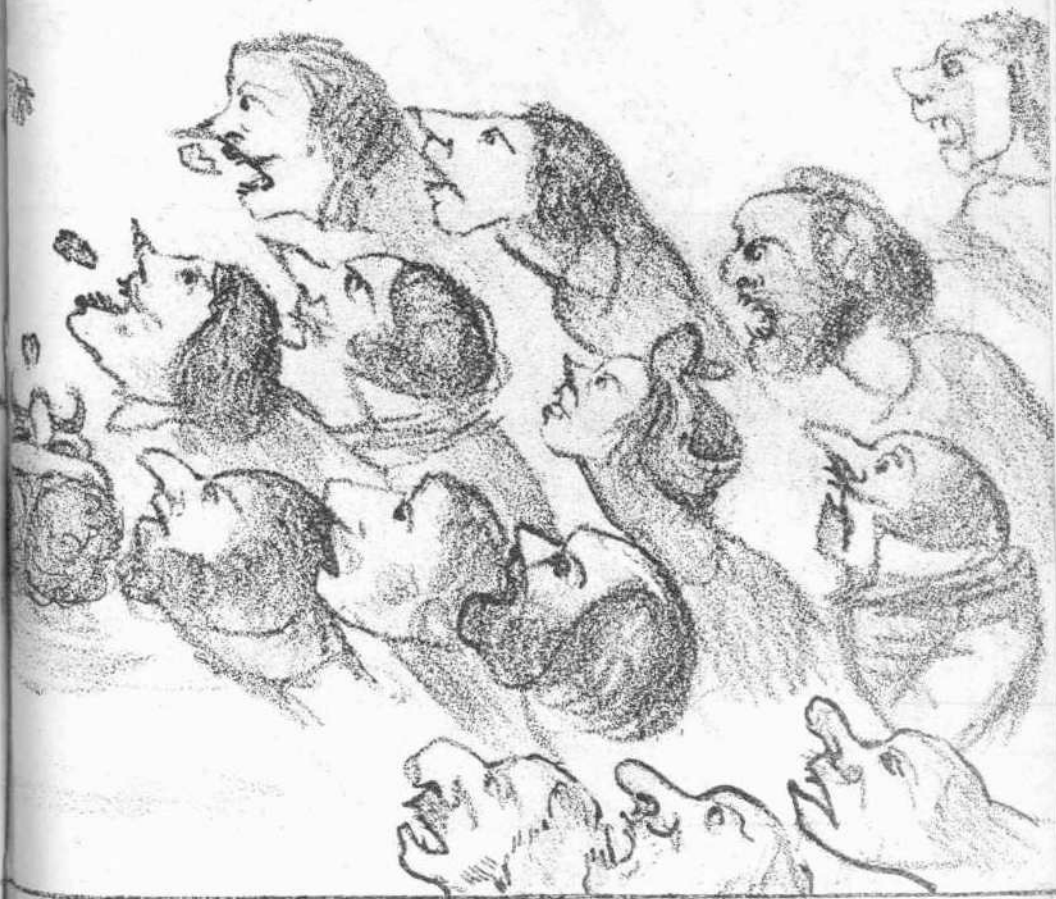
ὦ ἄνθος, ὕπερ μ' ἔδωκεν ἡ χεὶρ ποτὲ Ἐκείνης,
Ἦγαπημένον λείψανον ἀγάπης προδοθείσης·
Σὺ, ὡς ἐκείνη ἔρημον καὶ μόνον δὲν μ' ἀφίνεις,
Καί τ' ἡν ἐσχάτην μου στιγμὴν εἰσέτι θά στολίσῃς.
Πιστὸν, ὡς εἰς τὰ φύλλα σοῦ τὸ μέρος, διαμένεις
Παρήγορον ὑπάρξειω; ἐγκαταλειμμένης.

Ναί· εἰς τὰ φύλλα τὰ ὠχρὰ καὶ ἤδη μακρυνθέντα,
Τῆς πρώτης σου νεότητος τὸ ἄρωμα φυλάττεις,
ὣς μένει ἔρω; ἀτιχῆ; εἰς στήθη συντριβέντα,
ὣς μένει ἡ ἀνάμνησις κατόπιν τῆς ἀπάτης.
Τὸ πᾶν νεκρὸν ἢ φθονερὰ πνοή τῆς ἀστασίας,
Ἄλλὰ τὴν μνήμην ἀσθενεῖ νὰ σῶσῃ τῆς καρδίας.

ὦ, πόσον ὁμοιάζομεν, ὠχρὸν μου ἄνθος, πόσον!
ὣς σὺ ἐπίσης ἔθαλλον, ὡς σὺ πλὴν ἐμακράνθην.
Ἀπώλεσα καθὼς καὶ σὺ τὴν οὐρανίαν δρόσον·
Σὲ εἶδον νὰ μακραίνεσαι καὶ μακρυσμὸν ἠσθάνθην.
Ἐὰν μᾶς ἔμενε πιστὴ ἡ φίλη μας ἀκόμα,
Θά διετήρεις, ἄνθος μου, τὸ ῥοδινὸν σου χρῶμα.

Μίαν πρώταν θέτουσα τὴν χεῖρα εἰς τὰ στήθη,
Ἐκείθεν σὲ ἀπέσπασε φαιδρὸν καὶ μυροδόλον·
Εἰς τὰς ὠχρὰς τῆς περειαῖς τὸ λυκαυγᾶς ἐχύθη,
Καὶ εἶπεν, ἀτενίζουσα πρὸς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον.
* Ἐν ὄσφ θάλλει καὶ ἀγνὸν τὸ ἄνθος τοῦτο μένει,
* Πιστὴ καὶ ἡ καρδία μου εἰς σὲ θά διαμῆνῃ (α).

(α) Διὰ τῶν στίχων τούτων ἠθέλησα νὰ παρακολουθῆσω τὴν καθιερωμένην εἰς δημοτικὰ ἄσματα μας ποιητικὴν πρόληψιν τοῦ Λαοῦ. Κατ' αὐτὴν, τὸ προσφ-

—βρωμι, βρωμι! —πίσω ὄρε! δὲν ἔχει βρωμ —ἄρες μαρὲ, αὐ' ὄχιγο, τρεῖς ἡμέρες 50 βρώμα ἀραῖ. . .

Ἐκτοτ' ἐμπρός σου ἔκλινα εἰδολωλάτρου γόνου,
 Παραμονεύων ἔντρομος τὸν εὐοσμὸν σου βίον·
 Ἡμέραν, νύκτα, πάντοτε φροντίς μου ἦσο μόνη,
 Καὶ μὲ τὴν δρόσον ἢ αὐγὴ σ' ἐπότιζε δακρύων.
 Πλὴν σὺ, εἰς πίστιν ἔθαλλες, ὦ ἄνθος μου ὦραϊον,
 Ἀπλήστως τῆς καρδίας της τὴν πίστιν ἀναπνέον.

Ἄλλὰ τὰ ῥόδα δύνανται μακρὸν νὰ ἔχουν βίον ;
 Φθινόπωρον καὶ δι' αὐτὰ δὲν εἶναι πεπρωμένον ;
 Μίαν ἐσπέραν θλιβεράν ἠτένισα δακρύων,
 Τὸν ἀνθηρὸν σου κάλυκα ὠχρὸν καὶ μακραμένον.
 Καὶ τὴν ἐσπέραν τὴν αὐτὴν ἢ ἐπιλήσμων κόρη
 Δὲν ἔθλιψε τὴν χεῖρά μου καὶ ξένον μ' ἐθεώρει !

ὦ, νὰ μὴ βλέπω τὴν πικράν καὶ πένθιμὸν σου θέαν·
 Συντρίβει τὴν καρδίαν μου ἢ πάσχουσα μορφή σου.
 Τὴν κεφαλὴν σου ὕψωσε ὡς ἄλλοτε ὦραϊον,
 Καὶ μὲ τὴν πρώτην καλλονὴν καὶ δρόσον ἀναστήσου .
 Ἴσως φαιδρὸν ὡς ἄλλοτε ἐὰν σὲ ἀτενίσῃ,
 Ἐνθυμηθῇ τὸ παρελθὸν κ' εἰς πίστιν ἀναζήσῃ . . .

Ὅχι, δὲν θέλω, φίλοι μου, — ἂν ἔχω φίλους πλέον, —
 Τὸ μαραμένον ἄνθος της νεκρὸν νὰ μὲ στολίσῃ·
 Ὅπισω ἄς ἀποδοθῇ τὸ ἄνθος τὸ ὦραϊον,
 Κ' ἐν δάκρυον τὸ βλέμμα της τὴ καστανὸν ἄς χύσῃ.
 Μ' ἰτέας φύλλον θλιβερὸν ἰδοὺ τὸ ῥόδον στέφω,
 Ἐκεῖνης τὸ κληροδοτῶ καὶ τῆς τὸ ἐπιστρέφω.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ρόμενον εἰς ἱραστήν πρῶτον ἄνθος διατηρεῖται ἀμάραντον καὶ ἀγνόν, ἐν ὅσῳ
 καὶ ἡ πίστις τῆς προσφερούσης αὐτὸ νεάνιδος. Προλήψεις καὶ παραδόσεις τοιαύται,
 τῶν λαῶν μάλιστα τῆς Ἀνατολῆς, εἶναι οἱ ὦραιότεροι ἀδάμαντες τῆς ποιήσεως.
 τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ συλλέγῃ καὶ διατηρῇ εὐλαδῶς ἢ ἀναγεννωμένη ἔθνικῶ
 ποιήσις.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Ά, καμπόνηρο! ά, Σατανά! μιά ημέρα σ' αφήκα, και ή ούρά σου έχασε τήν ελαστικότητά της, έσκληρύνθη, έγινε ενώς σίδηρος, ως καρδιά ύπουργού.

— Και δέν λέγεις κάλλιον, ως ο ποδόγυρος τινών Κυριών εις τήν σύνταξιν του οποίου έλαβε και μέρος; διότι ειζεύρεις ότι τώρα τους σιδηράς ποδογύρους τους ονόμασαν του διαβόλου οι ποδόγυροι, από πρόληψιν, επειδή και εξ αυτών συνέβησαν πολλά σκανδαλώδη ανέκδοτα, και επειδή . . .

— Άφες, άφες τιάς μωρολογίας και τρίψε όλίγον τήν ούράν σου, πήδησε εις Σύρον, δείξε τήν μικράν πονηράν μορφήν σου εις τά πρόθυρα των εκπαιδευτηρίων και πιστεύω, ότι οι διευθύνοντες αυτά θα έννοήσουν τήν επίσκεψίν σου, διότι είναι αρκετά έξυπνοι άνθρωποι, ώστε να φροντίσωσι τέλος και περί της καλλιεργείας του ταλάντου τού οποίου τοίς ένεπιστεύθησαν.

— Άλλά νομίζω, Δέσποτα, ότι είναι περιττόν, διότι, μά τους κόπους των! αυτό κάμνουν μέχρι τής σήμερα και πιστεύω, ότι δέν μετανόησαν. Εκτός μόνον αν θέλης να κηρύξωμεν τού μυστήριον τής μετανοίας και τότε καταλαμβάνεις τίνες θα ήναι οι μετανοήσοντες. . . . Άλλ' ο Κύριος άστυνόμος, δέν τό θέλει τούτο, μάς μαλόνει, διότι εύρίσκεται θυμωμένος; έχασε, βλέπεις, εις τά χαρτιά ο άνθρωπος, και έχει δικαίον με τήν διαφοράν, ότι θα εύρίσκουν άδικον, όσοι πέσουν εις χείρας του.

— Και τί άνκημυγνύεται παρακαλώ, ο Κύριος άστυνόμος εις τά της Σύρου;

— Διότι είναι, κύριος άστυνόμος, και οι άστυνόμοι εισέρχονται παντού.

— Δύναται να ήναι όσφ θέλει, νομίζω, κύριος άστυνόμος, άλλ' εκτός των Άθηνών, πάσι ή δικαιοδοσία του και μέχρι Πειραιώς, διότι και εκεί διευθίνει ο Κύριος Πατριός, άνθρωπος με μουστάκια, όστις τελος πάντων ειζεύρει να χαιρετά διπλωματικά, και ενω ο πύλος του εγγίξη τό έδαφος εκ της ύποκλίσεως, συγχρόνως ο άγρυπνος οφθαλμός του δέν αφήνει να χάνεται ούτε εν λεπτόν εις τήν όκάν του άρτου, και δώρα αυτός δέν δέχεται, μήτε από τους ιχθυοπώλας, ούτε τό δέκατον λαμβάνει των δημοσίων . . .

— Μάλιστα, μάλιστα τόν είδα προχθές εις τήν μουσικήν της Τερ-

ψιθέας και ένθμηθην όλίγην ιστορίαν της αρχαίας Ελλάδος, τήν όποιαν είχα αναγνώσει, όταν ακόμη ήμην μαθητάριον. Άλλ' ως άστυνόμον έννοούσα, αρχοντά μου, τόν της Σύρου και όχι τήν Σεβαστήν Διεύθυνσίν σας, ήτις τώρα δύναται να φουρνίξη και να ξεφουρνίξη, και να πωλή όσφ θέλει, και όποτε θέλει ψωμί πρόσθετος μάλιστα, και να δίδη εις εν τινά θέλει; διότι είχα δέν είχα, τόν έλαβα υπό τήν κειδαιμονίαν μου ή μάλλον τόν έρριψαν εις τάς χείρας μου.

— Εις τάς χείρας σου;

— Και βέβαια! πού είσαι; δέν είσαι εις τάς Άθήνας, δέν ήκουσες, ότι όλος ο κόσμος φωνάζει:—τόν πήρε ο διάβολος! τόν πήρε ο διάβολος!

— Μάλιστα, αλλά δέν ειζευρα, ότι είσθε ή ευγενεία σας, διότι δέν ήκουσα τουλάχιστον, ότι τόν πήρε ο διάβολος του Άδδηρίτου.

— Αί! μικρό κακό, όστις τόν πάρη πι στεύω να του επιφυλάττη καλά ύστεριά, όπως αυτός φυλάττει ύστερα, ύστερα να πωλήση

Τα καλά ψωμιά.

— Άκουσε, πονηρέ, ως προς τό κεφάλαιον του άρτου είναι σπουδαία ύπόθεσις.

— Σπουδαιότατη μάλιστα! τί τερνάζει.

— Καθόσον είναι άληθές, ότι ουδείς άρτοποιός έχει κεφάλαια, και εις τήν παρούσαν περίστασιν, μά τήν άλήθειαν, ή σπουδαία δημοσιογραφία είχε δικαίον να ονομάση τήν διεύθυνσιν της άστυνομίας σωτήρα της κοινωνίας, —διότι ήδυνήθη εκ του μηδενός να διαθρέψη ήμας—Ού μόνον, αλλά και να λέγωμεν, ότι καλύτερον άρτον, εις τόν αιώνα της άστυνομίας δέν εράγομεν, μήτε οτε ο Ιβραήμης επολιώρκει τά φρουριά σας, και ο τουρκικός στόλος δέν παρείχε λάφυρα. Αυτό θα είπη να έχη μία άστυνομία φίλους, ιδικούς, τους οποίους να παρακαλή και ούτοι να καταθέτωσι τά διαθέσιμα κεφάλαιά των εις ριψοκινδύνους άρτοπλασίας, όταν ή πείνα επαπειλή να φάγη και τους λίθους; και να προσφέρωνται μονοπωληταί υπό τοιαύτην έχεμύθειαν και άυστηράν επιτήρησιν μην τόχη και πωλήση άλλος, ώστε ή τετραπέρατος εις τήν έξυπνάδα άστυνομίαις κατέσγε εν άγνοία διά ξένα, τά ίδια αυτής ξεφουρνίσματα ως νόθα του θάρους και ποιότητος υπερτιμημένης.

— Αί! στώπα και ο άρτος είναι ευθυνός.

— Ευθυνώτατος μάλιστα, διότι δέν ύπάρχει ακριβός.

— Αιβολεμένη αιτιολογία.

— Και βέβαια! και δέν ύπάρχει ακριβός—διότι, ο ευθυνός έπροβιβάσθη εις τήν θέσιν αυτού, καθώς προβιβάζονται οι ύπάλληλοι της κυβερνήσεως, κατ' αρχαιότητα και. . . όχι κατά ποιότητα.

— Αί! μά τήν χάριν του τεσσαρακονταλέπτου Ποθητού άρτου, μά χαρά είναι να βλέπη τις, ότι ο συγγενής συντρέχει τόν συγγενή, καθώς

ὁ εἰς ἵππος βοηθεῖ τὸν ἄλλον νὰ σύρωσι τὴν ἄμαξαν, ἥτις ἀκολουθοῦσα τὴν πρὸ αὐτῆς, ἀνέρχονται τὰς Ἀθήνας καθ' ἑκάστην ἀπὸ τοῦ Πειραιῶς φορτωμέναι ἄρτου προβιθασθέντος πρώτου ποιότητος δι' ἀστυνομικῆς διατάξεως, διὰ νὰ μὴ πεινάσῃ ἡ ἀγορά μας.

— Ἀλλ' ἡ γηραιά Ἀθηναῖα πιστεύει, καὶ κομψεύεται εἰς τοῦτο ὅτι κατόρθωσε διὰ τῶν προτροπῶν τῆς νὰ ἐκπεσθῇ ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου.

— Εἰπέ τῆς λοιπὸν, ἂν τὴν ἰδῆς τὴν τσουρά Ἀθηναῖα, ὅτι τῷ ὄντι κατόρθωσε νὰ ἐκπεσθῇ ὁ ἄρτος· καὶ ἡ νοήμων ἀστυνομία μας ἐδράζετο τὴν περίστασιν νὰ φράξῃ δύο στόματα τὸ ἰδικὸν τῆς ἐν, καὶ τῶν ἀρτοποιαστῶν δύο.

— Καλὰ ἔκαμε, καθὼς βλέπω, καὶ παρητήθη ὁ Κύριος Διευθυντής, διότι μὰ τὴν ἀξίαν του! παρεγνωρίσθη.

— Καὶ πταίει αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος; Ἐκαμαν κακὰ νὰ τοῦ εἰποῦν νὰ παραιτηθῇ, διότι δὲν εἰξέειρω ποῦ θὰ εὐρώμεν ΖΩΗΡΟΤΕΡΟΝ καὶ ΝΟΥΤΕΧΕΣΤΕΡΟΝ Διευθυντὴν τῆς Διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς. — Ἀλλ' ὁ Κύριος Πρωθυπουργὸς ἂς μᾶς συγχωρήσῃ νὰ τὸν εἰπώμεν, ὅτι κάμμιὰ φορὰ σφάλει, ὡς ἄνθρωπος βέβαια, διότι παύει τὸν Γιαννακὴν, τὸν Δημητριάδην, ἀνθρώπους οἵτινες ἀξίζουσι ὅτι βαροῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν δημόσιον, διότι εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὡς ἰδιῶται δὲν ἀξίζουσι ἐν λεπτοῖς, ἀλλ' ἐννοεῖται, ὅτι τὸ σίδηρον εἰς ζῆφος τιμᾶται, καὶ τὸ ξύλον εἰς κόπανον.

Κάμνομεν ὅμως προσεκτικὸν τὸν Κύριον Ἐπιτελετὴν τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ μὴν ἤθελε πάσι καὶ τὸν ὑπακύνοντον Κύριον Παπαντωνόπουλον, διότι θὰ τὸ μετανοήσῃ! Ἄ! μὰ δὲν εἰξέειρας, κύριε ὑπουργέ, τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ Παπαντωνόπουλος, ἀνεκτίμητος ὡς ἐξουσία, μάλιστα ἀφοῦ πάσι ὁ Δημητριάδης καὶ ὁ Γιαννακὸς δὲν θὰ ἔχῃ τέρι.

Νομίζεις, ἀδελφε, ὅτι ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν Παράδεισον, τόσον ἀγαπᾷ τὸ ξύλο. — Εἶλο, ξύλο, λέγει, σὸ ρομὸ νὰ βάλῃ γρῶσι· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει πολίτας ῥωμιοὺς εἰς τὸν σταθμὸν του, ἐξασκεῖται ἤδη ἐπὶ τῶν κλητῆρων τρεῖς, τέσσαρες ἐλιποτάκτησαν χθὲς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν, ὡς ἔμαθον, μὲ σπασμένα; κεφαλὰς, καὶ χεῖρας, καὶ πλευρά.

Εἶναι καὶ ὁ Κύριος Αὐτρός, καλὸ παιδί, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμη εἶναι γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομίας; δόσε του Διεύθυνσιν, νὰ φανῇ — τώρα ὅ,τι καὶ ἂν κάμη ἡ Διεύθυνσις τιμᾶται.

— Παῦσε, Στανᾶ, τὴν φαρμακευμένην σου γλώσσαν.

— Τὰ ἔμαθες ἀλήθεια, Δέσποτα; ἐφαρμακεύθη μία νέα κόρη, καὶ ἐν ἄνθος τρυφερὸν ἐξέλιπε τοῦ λειμῶνος τῆς Πρωτευούσης.

— Ἰδικαὶς σου δουλειᾶς πάλιν, χαριτωμένε μου, ἰδικὰ σου κατορθώματα, τρισκατάρατο!

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι, εὐκαιροῦσα ἐγὼ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὅπου καταγίνομαι νὰ ὀπλίσω τοὺς μυρμηθῶνας Δασκάλους καθηγητὰς, κατὰ

τῆς καχομοίρας ἀριθμητικῆς τοῦ Γ. Ζωχιλοῦ καὶ τοῦ ἀντιδασκαλικοῦ φυλλαδίου του.

— Φεῦγε, φεῦγε! καλότυχε Γεράσιμε, γιατί νάτζοι νάτζοι ποῦ προβάλλανε ἔντους; ἔ! ξύλα καὶ ματσούκιες πλάνουσε καὶ ὄχι πένα καὶ κονδύλι, γιὰ νὰ σοῦ δείξουν, λέγει, πῶς ἐφαρμόζουσι τὰ ἀριθμητικὰ παραδείγματα.

— Ἄ! διδάσκαλοι καθηγηταί, στήτε, καὶ μὴ ὡσερ πωλάρια λακτίζετε· διὰ τοῦ εὐσχήμως διδομένου ὀρθοῦ λόγου θὰ καταβάλετε τὸν σάτυρον σας — ἀλλὰ καθὼς μυρίζε, αὐτὸς, εἶναι ὁ μελάμπυγος· σκεφθῆτε πρὶν ἔλθετε εἰς πάλιν, διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς κρεμάσῃ ὀπισθὲν του· εἴθε νὰ νικήσετε μὰ τὴν παιδείαν τὴν ὁποῖαν παρ' ὑμῶν λαμβάνομεν. . . .

— Καὶ ἐδὼ τὴν οὐρὰν σου ἔβαλες, πικρόντρο.

— Ὅχι νὰ χαρῶ τὸν Ἀστυνόμον, μήτε τὴν ἄκραν τῆς· οἱ καλοὶ σου καθηγηταί ἔβαλαν πρόσφωλα διὰ νὰ συναζουσι ἀγὰ, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν· τὰ δὲ ἐρωτικὰ εἶναι οἱ καρποὶ τῶν σοφῶν παραγγελμάτων τῆς χαριτωμένης Παρθόρας καὶ τῶν ἠθικῶν μεταφράσεών τῆς, αἵτινες ἐδίδασκαν καὶ διδάσκουσι τὰς τρυφερὰς καρδίας πῶς πλέκεται ὁ ἔρωσ καὶ πῶς γίνεται μυθιστορικὸς· καὶ δι' αὐτῶν ἐνεδήμησε βλέπεις ἡ νόσος αὕτη εἰς τὰς ζωηρὰς κεφαλὰς τῆς νεολαίας, αἱ δὲ νεάνιδες ἀντὶ νὰ φιλοτιμῶνται τίς αὐτῶν νὰ γίνῃ καλὴ καὶ χριστὴ σύζυγος, αὐτοχειριάζονται διὰ νὰ δειχθῶσιν ἄξιαι καὶ εὐαίσθητοι ἐρωμένοι. . . . ἡ δὲ θρησκεία ἢ ταπεινὴ ἔρχεται καὶ πομπεύει τὸν νεκρὸν δημοσίᾳ πρὸς μέγα τοῦ κοινοῦ σκάνδαλον, τὸ ὅποσον δακτυλοδεικτοῦν τὴν φερομένην κατὰ μέσης ὁδοῦ νεκρὰν, — ἰδοῦ, λέγει ἡ δι' ἔρωτα δηλητηριασθεῖσα· καὶ αὐτὸς ὁ κρατῶν πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ φορεῖον τῆς; — εἶναι ὁ σκληρὸς ἐραστὴς. . . τὸ δὲ συνοδεῖον πλήθος εἶναι οἱ φίλοι του. . . .

Παῦσαι διότι, πᾶν θέμα θηγόμενον, καὶ μία πληγὴ εἶναι διὰ τὸν ἀγαθὸν πολίτην, τίποτε ἱερὸν, τίποτε ὅσιον, εἶναι πεπρωμένον νὰ μετανοῇ τις καὶ διότι ἀποθνήσκει εἰς τὸν τύπον τοῦτον.

— Μὴ ὑπερβολὰς.

Διόλου, ἂν ἤμην Καραϊσκάκης ἂν ἤμην Μισοῦλης, ἤθελα ζητήσαι ἡθελα εὐχηθῆν νὰ πλημμυρῇ ἡ θάλασσα, νὰ σχίσῃ ἡ γῆ καὶ καταπῆ τὸ πτωχὸν καὶ βεβυλωμένον μνήμα μου, διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ ἀσχημία αὐτοῦ εἰς τὰ βλέμματα τῶν θαυμαστῶν τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνος.

Ἐγάθησαν χίλια δραχμαί; δὲν ἔχομεν ἕνα λίθον νὰ καλύψωμεν τὰ ὄστα τῶν μαρτύρων τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν;

Εἰς τίνα ν' ἀποταθῶ πρὸς τὸ ἔθνος ἢ τὴν Κυβέρνησιν; . . .

ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ!

Ἐντολὴν ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω, ὅτι οἱ Ψαριανοὶ συνοικίζονται καὶ τὴν ἱστορικὴν Ἑρέτριαν μετονομάζουσι:—Νέα Ψαρά.

Οἱ συμπυρπολιστικὲς τοῦ Κανάρη, οἱ περισωθέντες ἐκίενοι ἀετοὶ, ὧν τὸ βλέμμα δὲν ἐθαμβουτοῦτο εἰς τὴν λάμπριν τῆς πυρκαϊᾶς τὴν ὁποίαν ὁ δαυλὸς των ἤναπτεν εἰς τοῦ ἐχθροῦ τὰ ζύλινα τεῖχη, ἔργονται σήμερον νὰ στήσωσι μίαν φωλεάν, μίαν καλύβην, εἰς ἣν νὰ ἐναποθέσωσι τὰ τέκνα των.

Ἡ καρδιά σας βεβαίως θέλει σπυρτήσῃ ἀπὸ χαρὰν, εἰς τὴν εἶδῃσιν τοῦ συνοικισμοῦ τούτου, καθὼς ἐβλίβη ἀπὸ πόνον, ὅταν τότε εἰς τὰς ἁγιασμένας ἐκεῖνης ἡμέρας ἠκούσθη ἡ καταστροφή των.

Τότε καὶ Ἕλληνες, καὶ φιλέλληνες προσεφέρατε, πατριῶται! τὸν ἕνα χειτῶνα σας διὰ τὸν γυμνὸν Ψαριανὸν, σήμερον προσφέρατε, δότε τὸν ὀβολὸν σας εἰς τὴν νέαν γενεάν, πρὸς σύστασιν βιβλιοθήκης διὰ τὸν ἀρτιγενῆ ἄνθρωπον τῶν Ψαριανῶν, καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν τέκνων των θέλει εἶσθαι ἴση τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν πατέρων, ὅταν μίαν ἡμέραν ἐγκύπτοντα εἰς τὰ ἄξια συγγράμματα, τὰ ὁποῖα τοῖς προσφέρετε, ἀναγινώσκουσιν ἐπὶ κεφαλῆς χρυσοῖς γράμμασιν, ὅτι ὁ δεῖνα πατριώτης ἐδωρήσατο.

Καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς ἐκαστοῦ δημοσιεύόμενα τὰ ὀνόματα τῶν δωρητῶν, καὶ τὸ βιβλίον ἐκεῖνο ὅπερ ἀπέστειλον ἡμῖν, θέλει εἶσθαι δεῖγμα τῆς εὐγενοῦς προσφορᾶς των.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Σ.—Συνεπεῖα τῆς ἀνωτέρω εἰδοποιήσεως, πολλοὶ τῶν φιλοψαριανῶν προφορικῶς τε καὶ δι' ἐπιστολῶν μοι ἀνήγγειλον, ὅτι πρόθυμοι εἶναι νὰ πλουτίσωσι διὰ τῆς πατριωτικῆς προσφορᾶς των τὴν συστανομένην βιβλιοθήκην τῶν—Νέων Ψαρῶν—καὶ ἀπὸ τοῦδε ὑπὲρ τοὺς 25 τόμους εὐρίσκονται εἰς χεῖρας μου, ὡς κατόπιν θέλω δημοσιεύσει τὰ ὀνόματα τῶν δωρητῶν καὶ τὸ βιβλίον ὃ ἕκαστος προσέφερεν.

Μὴ θέλων ὁμως νὰ ἀναδεχθῶ μόνος ἐγὼ τὸ βῆρος τῆς διαφυλάξεως τῶν ἱερῶν τούτων προσφορῶν, εἰδοποιῶ, ὅτι τὰ βιβλία ταῦτα θέλουν παρακατατίθεσθαι εἰς χεῖρας τῆς ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ συνοικισμοῦ ἐπιτροπῆς συγκειμένης ὑπὸ τῶν Κ. Κ.

- Α. Μοναρχίδη,
- Α. Ἀποστόλη,
- Κ. Νικοδήμου καὶ
- Δ. Γ. Κοντζιά.

Ὅστινες ἐν καιρῷ θέλουν φροντίσει καὶ παραδώσωσιν αὐτὰ εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν Νέων Ψαρῶν.